

ابره‌های دوره گرد، شاعرند

ابره‌های دوره گرد، شاعرند

شعرشان به چشم آب، آبی است

مثل خندهٔ انار، دلنشین

مثل اشک روشن گلایی است

ابره‌های دوره گرد، شعر را

شادمانه تا بهانه می‌کنند

بی مجاز و استعاره، ساعتی

توی دست باد، خانه می‌کنند

ابرها به کوه و دشت می‌رسند

پا به پای بادهای رهگذر

توی ذهنشان جرّقه می‌زند

ناگهان هزار بیت، شعرتر

شعر ابر، جو به جو، ترانه خوان

می‌رود چو موج‌های بی‌قرار

حفظ می‌کنند شعر ابر را

سبزه و گل و شکوفه و بهار.